

1 Maart 1919.

No. 5.

24e Jaargang.

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN. OPGERICHT IN 1896

Het zeer vaste woord van profetie (waarvan Petrus spreekt) beteekent, dat een mensch weet dat hij tot het eeuwige leven verzegeld is, door openbaring en den geest van profetie, door de macht van het Heilige Priesterschap.

Joseph Smith.

Eeuwige Straf.

Er is misschien geen leerstelling in het gansche Evangelie, waarin door het meerendeel der Christenen meer gedwaald wordt als in die van eeuwige straf. En zoodanig hebben deze dwalingen op de menschen ingewerkt, dat het een heel gewone zaak geworden is te hooren zeggen dat die liefderijke Vader in den Hemel de menschen straft met eene eeuwige verdoemenis, als zij bewust of onbewust Hem niet gediend hebben. Het gevolg daarvan is geweest, dat het menschdom God is gaan dienen uit vrees voor die ontzettende straf en niet uit liefde. Het is dan ook niet doenbaar, zelfs bij de allergrootste vergevingsgezindheid, eenen Vader lief te hebben, die van ons eischt om Hem in het korte tijdsbestek dat wij op aarde vertoeven, te dienen en Hem in alle opzichten te gehoorzamen, of . . . eeuwige verdoemenis wordt door Hem toegepast.

Vreeselijk! Een rechtvaardig God, liefderijk en genadig, barmhartig en vol van mededoogen, verdoemd Zijne kinderen voor immer en altoos, gedurende ontelbare eeuwen, omdat zij Zijne wetten niet kenden, of, indien niet onbekend er mede, weigerden ze te gehoorzamen! Hoe weinig kent men God in de Christenwereld! Eigenschappen, welke men in den mensch verafschuwen zou, worden een liefderijk God aangewreven, en mannen en vrouwen, wetenschappelijk goed onderlegd, schromen niet om deze dwaze leerstelling, zoo volkomen in strijd met het karakter van God, alom te verkondigen. Zij worden geloofd, en in 't bijzonder door de meer eenvoudigen, hoewel deze leerstelling even onredelijk als onschriftuurlijk is.

De schriften geven voldoende bewijs voor het feit, dat onze Hemelsche Vader Zijne kinderen niet onnoodig zal kwellen. De Heiland leerde Zijne discipelen om hunne broederen zeven-

tigmaal zevenmaal te vergeven en wij hebben nooit gelezen dat Hij niet in practijk bracht wat door Hem geleerd werd. En wat Hij op aarde leerde, zal Hij in den hemel niet verloochenen, want Zijne genade is niet gebonden aan tijd of plaats. En waar ook in den hemel de wet van oorzaak en gevolg van kracht zal zijn, zoo zal juist daarom het oordeel volkomen in overeenstemming zijn met de daden.

Uit het oog wordt veelal verloren, dat straf toepassen iets is dat noodgedwongen behoort gedaan te worden tot verbetering van het individu. Met medelijden in het hart straft een vader zijn kind, want het is zijn eigen bloed, en geen rechtgeaard vader kan zijn kind zien lijden, tenzij hij weet dat straks, wanneer de straf ondergaan is, een tijd zal aanbreken, waarin het kind zich van het verkeerde zal terughouden en daardoor niet meer zal behoeven te lijden. Het kind zal dan, wanneer de straf heilzaam gewerkt heeft, en tot verbetering aanleiding heeft gegeven, beseffen hoe zeer het vader gedaan moet hebben zooiets te doen, maar zal hem toch dankbaar zijn, omdat het nu het waarom kan inzien.

Zoo is het in alle opzichten wanneer Vader in den Hemel zijn kinderen straft. Hij doet het alleen ter hunner verbetering. Het berouwd den Heere zijn straffende hand te moeten doen gevoelen, maar Hij weet dat het nuttig en noodzakelijk is. Het is daarom dwaas te denken aan een straf zonder einde, indien bekeering nog mogelijk is. En ook nergens in Gods woord is daar sprake van en alleen in het geval van hen, die tegen den Heiligen Geest zondigen, wordt gezegd, dat zij nimmer vergiffenis zullen ontvangen.

Paulus zegt in zijn eerste brief aan de Corinthiërs: „Eene andere is de heerlijkheid der zon, en eene andere is de heerlijkheid der maan, en eene andere is de heerlijkheid der sterren; want de ééne ster verschilt in heerlijkheid van de andere ster. Alzoo zal ook de opstanding der dooden zijn.” (1 Cor. 15:42 en 43). De vraag dringt zich als vanzelf aan ons op: Waarom verschil van heerlijkheid, indien een eeuwige zaligheid beschoren is voor de rechtvaardigen en eene eeuwige verdoemenis voor de onrechtvaardigen? Laat ons echter zien wat nieuwe openbaring ons leert. In een visioen, gegeven aan Joseph Smith op 16 Februari 1832, zag hij den toestand van hen, die den Heiligen Geest verloochend hadden. „Die zijn het welke zonen des verderfs zijn, van wie Ik zeg dat het voor hen beter geweest ware dat zij nimmer ware geboren; want zij zijn vaten des toorns, gedoemd den toorn Gods met den duivel en zijne engelen, in eeuwigheid te verdragen; aangaande wie Ik heb gezegd dat er geen vergiffenis in deze noch in de toekomstige wereld is, hebbende den Heiligen Geest verloochend na denzelven ontvangen te hebben, en hebbende den Eeniggeborenen Zoon des Vaders verloochend, hebbende Hem tot

zichzelven gekruisigd, en Hem openlijk tot schande gesteld. Die zijn het welke met den duivel en zijne engelen in den poel van vuur en zwavel zullen heengaan. En de eenigen over wie de tweede dood macht zal hebben; ja, voorwaar, de eenigen die in den rechten tijd des Heeren na het verdragen van Zijnen toorn, niet zullen verlost worden; *want al de overigen zullen door de opstanding der dooden voortgebracht worden door de overwinning en de heerlijkheid des Lams * * ** Daarom behoudt Hij allen uitgenomen hen. (L. en V. Afd. 76:32-39, 44). Dus alleen zullen zij, die den Heiligen Geest verloochenen, voor eeuwig het lot deelen van den duivel en Zijne engelen. Alle anderen zullen eene heerlijkheid ontvangen en deze zal in overeenstemming zijn met hunne waardigheid; nu komt ook Openb. 20:12 tot zijn recht: „En ik zag de dooden, klein en groot, staande voor God; en de boeken werden geopend; en een ander boek werd geopend, dat des levens is; en de dooden werden geoordeeld uit hetgeen in de boeken geschreven was, *naar hunne werken.*”

Eeuwige straf is God's straf, d.w.z. God's vergelding of met andere woorden „rechtvaardige vergelding, volkomen in overeenstemming met de daden in het vleesch gedaan.” En wanneer de laatste penning betaald is, wanneer de straf ten volle ondergaan en geleden is, zal de Eeuwige Rechtvaardige den overtreder niet langer in gevangenschap houden; daarom was het dat het Evangelie gepredikt werd en wordt aan de dooden, dat David in zijn psalmen zingt dat God zelfs zijn ziel in de hel niet verlaten zal en Jesaja, onder den Geest des Heeren zijnde, den zachtmoedigen eene blijde boodschap bracht, „hij heeft mij gezonden om te verbinden de gebrokenen van h art, om den gevangenen vrijheid uit te roepen, en den gebondenen opening der gevangenis. (Jes. 61:1).

Eeuwige straf is God's straf, maar zal niet onrechtvaardig door Hem worden toegepast. De straf is eeuwig, maar daarom nog niet van eeuwigen duur voor den zondaar. Niettemin zal het uitstellen van bekeering en gehoorzaamheid aan het Evangelie, tot na den dood van eeuwig gevolg zijn, daar dit veroorzaken zal, dat de hoogere zaligheid, te genieten in de tegenwoordigheid van God en Zijnen Christus, voor eeuwig onmogelijk zal zijn.

ZION.

Op te trekken! Te vergaderen! Wij gaan naar Zion! Gaat gij dit jaar ook naar Zion! Zoodra mijn broeder of mijn kennis geld stuurt, ga ik naar Zion!

Deze uitdrukkingen hooren wij vaak in de landen van de zending, in dit geval in het bijzonder in Nederland. Toen ik nog te midden uwer was, heb ik menigmaal gedacht: „Is dat alles nu inderdaad

echte geest?" Echt het verlangen om naar Zion te gaan en zich daar te verzamelen met het volk des Heeren? Door de tempelen te gaan en de eeuwige verbonden te sluiten, of is het slechts een navolging van anderen, aangespoord daartoe door de gunstige berichten af en toe vernomen met betrekking tot de maatschappelijke toestanden?

Wij zijn nu in wat men in Holland noemt, Zion, en wat inderdaad ook Zion is als degene die hier naar toe gaat Zion hier vinden wil. Onze ondervindingen zijn, natuurlijk, nog niet heel groot en uitgebreid, want we zijn nog slechts enkele maanden hier. Toch echter reeds voldoende om kleinigheden te zien en op te merken. En onder die kleinigheden is er voor ons niets verrassends geweest. Wij wisten dat wij hier een maatschappij zouden vinden zooals overal elders, waar ieder in de allereerste plaats voor zijn eigen bestaan zorgt, en alleen dan zich, ten voordeele van hem, met een ander gaat bemoeien, wanneer daarvoor tijd en gelegenheid bestaat.

Toch kunnen wij, op 't zelfde oogenblik, heel goed en duidelijk zien dat het komen hier naar toe voor velen wel eene teleurstelling moet wezen. Niet omdat het Evangelie hier anders is als in Holland, niet omdat de predikers van het evangelie daarvoor te blameeren zijn, maar om de eenvoudige redenen dat men zich van Zion eene verkeerde gedachte heeft gevormd. Niettegenstaande al de waarschuwingen gegeven in Holland, zijn er nog steeds heel wat leden in Holland die zich indenken dat, als men in Zion komt, men daar direct andere menschen vinden zal die voor ze zorgen gaan. Dat er als 't ware voor den nieuwaangekomene niets anders te doen is dan maar achter de leiders aan te loopen, te doen wat door hen gezegd wordt, en verder dat dan alles terecht zal komen. Dat, aangezien er in Zion volop van alles is, die overvloed voor iedereen zonder meer maar bereikbaar is. Ik zeg hier, „niettegenstaande al de waarschuwingen gegeven." Welnu, bij die tal van waarschuwingen, laat ik nog eenmaal meer mijne stem verheffen en den leden in Holland vertellen dat, tenzij zij hier persoonlijke vrienden en bekenden hebben, waarvan men zeker is dat zij gewillig, in staat en bekwaam zijn anderen die pas aankomen, voort te helpen, — ieder er op te rekenen heeft dat hij of zij vanaf den beginne geheel op eigen beenen heeft te staan. Voorts dat zij die van meet af aan verdienen moeten om in hun levensonderhoud te voorzien, en dat is met verreweg de meesten hunner die van uit Holland hier naar toe komen, het geval, — zich voor hebben te stellen dat zij, in verreweg de meeste gevallen hier niet direct dat werk kunnen vinden dat zij in Holland gewoon waren te doen, en derhalve hebben te doen datgene wat de hand vindt om te doen. Ook dienen de leden in Holland er op attent te worden gemaakt dat het heel wat anders is met de Amerikaansche zendelingen, die naar Holland komen om daar het Evangelie prediken,

kennis te maken dan wel omgang te zoeken met de rest der inwoners van Zion. Ofschoon hier duizenden goede en eerlijke, trouwe Mormonen worden gevonden, zoo geldt hier in Zion zoowel als in alle andere plaatsen van Amerika de stelregel dat zaken doen en geldverdieneu, en het Evangelie, twee geheel verschillende dingen zijn. Ik wensch in het midden te laten of die stelregel goed is of niet. Volgens mijne zienswijze is er zoowel iets voor als iets tegen te zeggen, en omgekeerd, maar de nieuwaangekomene dient er mede rekening te houden. Niemand moet denken dat, omdat hij zoo lang in Holland gewoond heeft en zoo menigmaal de zendelingen aan zijne tafel gevoed heeft, diezelfde zendelingen nu verder zorg voor hem zullen dragen. Eerstens is het menigmaal voor zoo'n zending onmogelijk, allicht wel omdat hij op een geheel andere plaats woont, en ten tweeden omdat in vele gevallen die bewuste zending misschien zelve een harde taak te vervullen heeft.

Nu hoor ik velen uwer reeds zeggen, ja, maar broeder Tiemersma, dat wisten wij wel, en dat behoeft ons niet meer gezegd te worden, waarop ik zou willen antwoorden, natuurlijk wist ge dat wel. Althans ge had het heel gemakkelijk kunnen weten. Maar, een ander ding is, als ge denkt om op te trekken naar Zion, zijt ge er u ten volle dan van bewust dat eene zaak te kennen door middel van onderwijzing, nog heel iets anders is dan dezelve daadwerkelijk te ondervinden?

Zeker, zij die in Holland gewend waren zwaar met hunne handen te arbeiden, vinden allicht betere toestanden hier. Beter reeds in de allereerste plaats omdat hier, voor geld hetwelk verdiend wordt, vrijwel alles in ruimen overvloed is te krijgen, wat op dit oogenblik van Holland niet gezegd kan worden. Maar zij, die in Holland allicht de een of andere gemakkelijke betrekking hadden en daar op heel gemakkelijke wijze door het leven kwamen, hun roep ik volstrekt niet toe hier niet naar toe te komen, maar iedereen zou ik willen zeggen als ze hier kwamen, denk er om dat het motief dat u leidde in Holland inderdaad een waar motief is, om namelijk met begeerte des harten te gaan naar het land waar de kinderen van God zich bevinden, en waar hunne vergaderplaats is. Want, beproevingen zullen u zeker wachten, al is het alleen maar in het ondervinden van het feit dat de maatschappij hier bestaande, eene maatschappij is zooals iedere andere, waar in het dagelijksche leven, niets gemerkt wordt van het schoone van Zion.

Is het hier dan Zion niet? Zeker is het dat! Ik herinner mij, dat jaren geleden, er eens iemand was die, nadat hij enkele jaren hier had gewoond, terugkwam op zending. Ik had den man zeer goed gekend in Holland nog vóór dat hij op zending ging, en was zelfs aanwezig bij zijne afreise. Nadat hij vijf jaren hier had doorgebracht, werd hij op zending gezonden en ontmoette ik hem weer. Ik vroeg

hem of hij inderdaad hier het land Zion gevonden had, en zijn antwoord was: ja, ofschoon ik er heel wat gezien heb wat geheel in tegenstrijd was met hetgeen ik mij had voorgesteld. Evenwel, als ik, zoo zeide deze broeder, mijne oogen richtte op de bergen die het land omringen, op de waterstroomen die het land doorvloeien, dan zeide mijne ziele: ja, dit is 's Heeren land. Dit is het land uitverkoren boven alle andere landen der wereld, en als het ooit in Gods bedoeling heeft gelegen een land terzijde te zetten voor Zijn volk, dan moet het voorzeker wel dit land zijn, want zelfs de bergen vertellen mij zulks. Deze woorden heb ik nooit vergeten, en ook is het niet weer te geven wat daarmede bedoeld wordt, maar die woorden zijn mij als 't ware uit de ziel gegrepen. Inderdaad vertellen hier de bergen om ons heen dat het 's Heeren land is, waar Hij Zijn volk, in het laatste der dagen, wil bijeen vergaderen. Maar, 't is alleen voor 's Heeren volk. Dat wil zeggen, alleen voor hen die, trots elke beproeving, staande willen blijven ten einde toe. En, de beproevingen komen altoos van een geheel andere zijde dan waarvan ze verwacht werden.

Velen zijn hier die niet hebben gevonden wat zij zochten, maar zij zochten ook het Evangelie niet. Zij zochten alleen maatschappelijke verbetering, en ofschoon het sommigen gelukt die maatschappelijke verbetering te vinden, zoo ligt het voor de hand dat anderen daarin faalden en, geene begeerte hebbende, diepgevoelde begeerte die teleurstellingen weet te dragen, dwaalden zij af, gaven de Kerk de schuld, en bedachten niet dat het Evangelie trouw en waar blijft wát ook de menschen, hetzij leden of niet-leden, doen. In de korte spanne tijds hier doorgebracht, heb ik dezulken reeds gezien en ontmoet. Heb ik zelfs reeds getracht hen van de dwalingen huns weegs te overtuigen.

Gij, geliefde landgenooten, broeders en zusters in het Evangelie, als ge plannen maakt om naar Zion te gaan, maak dan eveneens plannen om u verder te bekeeren. Wilt gij afvallig worden, wordt het dan in Holland en niet hier. In Holland kunt gij u gemakkelijk weer scharen onder hen die van het Evangelie niet willen weten, en als ge niet accoord kunt gaan met de voorschriften en beginselen ervan, dan zijt ge daar beter op uw plaats dan in eenig ander deel van de wereld. Wil God u, buiten het Evangelie om, bewaren voor rampen en gevaren, dan kan Hij zulks in Holland evengoed doen dan waarergens anders, kom dan hier niet naar toe, want teleurstellingen zullen uw deel zijn. Maar, „is het u om God te doen”, aarzel dan niet maar kom hier, want inderdaad is dit land, met zijn heerlijk klimaat, met zijn groen en zijn bloemen, met zijn langen zomer, met zijn koele avonden, met zijn verrukkelijke nachten, met zijn ruime en breede vergezichten, met zijn heerlijk en overvloedig voedsel,

dan, zoo zeg ik, is dit land het land „overvloeiende van melk en honig” en door God zoodanig gezegend, dat het geschikt is een land van Zion te zijn, als de inwoners ervan er een Zion van willen maken. Anderen hebben voor u en mij veel gedaan, maar niet alles. Zij hebben bewerkstelligd dat deze plaats, thans bloeiende als eene roos, een plaats die eens een wildernis was, nu een land is dat zijne vruchten op tijd en in rijken overvloed voortbrengt, maar om van die vruchten te genieten moet er gewerkt worden, en door velen uwer nog harder dan ge in Holland gewend waart.

Ik hoop in de toekomst op dit onderwerp meerdere malen terug te komen. Ik zal, zoo stel ik mij voor, nooit Holland vergeten, en eveneens nimmer „De Ster”, het tijdschrift dat zoo gewillig, jarenlang, mijn gekrabbel heeft opgenomen en een plaats gegeven. God zegene u trouwe inteekenaren, en geleide u naar Zion wanneer uw tijd gekomen is, maar bovenal, Hij houde u zoodanig dat gij geschikte instrumenten en persoonlijkheden voor Zion blijft of wordt.

Salt Lake City,

B. TIEMERSMA.

Rijmpreekjes.

No. 18. Lotsverbetering.

Men zegt wat ik vertellen ga, is wáár gebeurd, niet lang geleên, in 't westen van Amerika, in San Francisco, naar ik meen. Er woonde aldaar een weduwvrouw; haar man was al een paar jaar dood, toen zij nog graag eens spreken wou met haar betreurden echtgenoot. En op een goeden morgen meldt zij bij een spiritist zich an, die na een poosje haar verteld dat het gesprek plaats hebben kan. „O, Johnie,” zegt ze met een snik, „zeg, ben je wel gelukkig daar?” En 't antwoord luidt: „Ja, wijfie, ik was heel gelukkig die twee jaar.” „En heb je 't beter, Johnie dear, dan hier op aarde bij je vrouw?” „O ja, het is véél beter hier dan ik het immer had bij jou!” „Vertel m' eens, John”, weer vraagt zij hem, „wat j' in den hemel 't meest bekoort?” „Den hemel?!” roept verbaasd de stem, „maar, mensch, ik ben in 't andere oord!”

O vrouwen, hebt uw mannen lief, als ik u raden mag als vrind, opdat misschien uw hartediéf 't niet ergens anders béter vindt!

FRANK I. KOOYMAN.

Verbetering.

In de Ster van 1 Februari j.l., vermeldden wij als Presidente der Zusterhulpvereniging te Dordrecht, Zuster Johanna de Lange, dit moet zijn, Zuster Cecilia van der Meyden.

De biddende Soldaat.

Gedurende den Amerikaanschen oorlog in 1778, toen de strengste orde moest gehandhaafd worden en men voortdurend op zijn hoede moest zijn, zou de vijand niet eenig voordeel behalen, werd op zekeren avond in het Amerikaansche leger in de nabijheid van het Britsche kamp, niet ver van de Hudsonrivier, een soldaat op heeterdaad betrapt, terwijl hij steelsgewijze uit de bosschen terugsliep naar zijn regiment. Hij werd voor den bevelvoerende officier gebracht en beschuldigd van heimelijk gemeenschap te houden met de Engelschen.

De soldaat voerde tot zijn verontschuldiging aan, dat hij enkel en alleen in het bosch was gegaan om in de eenzaamheid te bidden. Dat was zijn eenige verdediging.

De bevelvoerende officier was een Schot en een Presbyteriaan, maar hij gevoelde geen medelijden met den schuldige.

„Is dat je gewoonte, man, uren achtereen in stilte te bidden?”

„Ja mijnheer.”

„Val dan maar op je knieën en bid nu,” beet de officier hem op barschen toon toe, „je hebt er nog nooit van je leven zooveel behoefte aan gehad.”

In de meening, dat hij onmiddellijk ter dood gebracht zou worden, knielde de soldaat neer en stortte zijn ziel uit in een gebed, zoo gepast en in overeenstemming met den toestand van het oogenblik, en met zooveel eenvoudige, maar welsprekende zeggenskracht, dat niemand aan zijn oprechtheid kon twifelen.

„Je kunt heengaan,” zei de officier, toen de soldaat opstond. „Ik geloof je verhaal. Als je niet dikwijls geëxerceerd hadt, zou je het er nu op de wapenschouwing niet zoo goed hebben afgebracht.”

„Volgens een zonderlinge oude legende stierf de monnik Basle, terwijl de banvloek des Pausen op hem rustte en werd hij door een engel naar de benedenwereld gebracht om daar de plaats te vinden, die hem paste. Maar zijn levendigen aard en zijn groote gave van spreken deden hem overal vrienden winnen. De gevallen engelen volgden hem na, en zelfs de goede engelen kwamen van heinde en verre, om hem te zien en met hem te leven. Toen werd hij verbannen naar de diepste diepte der benedenwereld, maar met hetzelfde gevolg. Zijn aangeboren beleefdheid en goedhartigheid waren onweerstaanbaar en hij scheen van de hel een hemel te maken. Eindelijk keerde de engel met den monnik terug, zeggende, dat geen enkele plaats kon gevonden worden, waar hij kon worden gestraft. Steeds bleef hij dezelfde Basle. Daarom werd zijn vonnis ingetrokken; men zond hem naar den hemel en hij werd heilig verklaard.”

„WORSTELLEN EN OVERWINNEN.”

DE STER

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:
J. A. BUTTERWORTH.

Assistent
J. J. VAN LANGEVELD.

De Wet, die de Vrijheid van Individu en Wereld waarborgt.

(Overgenomen.)

Er is maar één manier om te komen tot persoonlijke vrijheid en tot vrijheid voor de wereld; en dat is, door te erkennen, dat wet liefde is, en dat wij leven en vrij zijn door de wet der liefde en het gehoorzamen daaraan.

Als ik in den trein stap, brengt die me, waar hij wil. Ik kan daartegen in verzet komen en uit den trein springen, terwijl hij zestig kilometer per uur rijdt, maar ik zal daarbij zeker mijn nek breken. Ik heb geen vrijheid uit een in vaart zijnden spoortrein te springen, of ik moet dat op eigen verantwoordelijkheid doen, en tot mijn eigen schade. Als ik aan boord ga van een oceaanstoomer, dan voert die mij naar de haven van z'n bestemming. Ik kan wel midden in zee overboord springen, maar ik zal zoodoende mijzelf slechts het leven benemen.

De wereld zelf spoedt voort door het oneindige met een snelheid, waarbij vergeleken de snelste spoortrein schijnbaar stilstaat en een kanonskogel zich schijnt voort te bewegen als een jongetje, dat met tegenzin naar school gaat. En de aarde voert mij op haar onafgebroken vlucht mee, of ik wil of niet. Ik kan me niet onttrekken aan de wet der zwaartekracht, die mij aan de aarde bindt. Als ik in een luchtschip opstijg, houdt de zwaartekracht mij toch bekneld in haar greep, waaraan ik niet kan ontkomen, en ik moet weer omlaag komen. Ik kan tegen die wet in opstand komen, en tegen haar beperkingen aanbotsen, maar daardoor mijzelf slechts verwonden en vernietigen. Verder ben ik zonder mijn wil aangeland in het groote gezin van mijn medemenschen. Zij zijn mijn broeders en zusters; ik ben aan hen verbonden door banden, die even onverbreekbaar zijn als die der zwaartekracht. Ik ben evenzeer van hen afhankelijk, als ik dat was van mijn moeder, toen ik pas geboren was. Ik was van haar in mijn meelijwekkende, hulpeloze kindsheid niet meer athankelijk voor mijn voedsel en kleeding, dan ik dat nu ben van mijn medemenschen. Zij leerden mij spreken, gaven mij onderricht in lezen, schreven boeken voor mij, bouwden het huis, waarin ik woon, voorzien mij van licht en brandstof; zij omringen mij met de veiligheid, die bij

de burgerlijke wet gewaarborgd wordt, zij hebben middelen gezocht om mijn kwalen te genezen. Zij hebben de wildernis en de daarin levende wreede vijanden verdelgd. Zij hebben de oceanen overmeesterd en ze omgevormd in wereldheirbanen. Zij hebben steden gebouwd, wegen aangelegd, bruggen over de rivieren gelegd, kerken gebouwd, en scholen, ziekenhuizen, bibliotheken, en nog allerhande andere gestichten. Zij hebben mij zedelijk opgevoed, en mij de regelen der wellevendheid en vriendelijkheid onderwezen. Door de duistere eeuwen heen, en door vuur en vloed en vervolgingen, die den dood meebrachten, hebben zij mij den godsdienst gebracht, met zijn bevrijding van zonde, schuld en vrees, schande en verderf, slavernij en straf; godsdienst met zijn vrede en blijdschap, zijn Goddelijke vertroosting en zijn onvergankelijke hoop en heilige triumfen. Wat ben ik mijn medemenschen niet verschuldigd! Ik ben met hen samengebonden in een bundel leven, even zeker als ik aan de aarde zelf gebonden ben. Ik ben een tweelingbroeder voor elkeen hunner in het werken en zwoegen, het hopen en vreezen van het menschengeslacht. Ik ben geboren om te deelen in zijn smart en zijn vreugde, zijn lasten en bekommernissen en in zijn bestemming. Ik ben geboren om de broeder te zijn van ieder mensch. En door welke wet zal de broederschap beheerscht worden? Want voor deze broederschap is evenzeer een wet vastgesteld als voor onze betrekkingen tot de aarde. Breek deze wet en we worden er even zeker door getroffen en neergeveld, als we dat worden door de wet der zwaartekracht, als wij achteloos onze voet stooten en vallen of onszelf in een afgrond werpen, of van het dak van een huis.

De wet is dezelfde als die, welke de betrekking van de onderscheiden deelen van mijn lichaam tot elkaar beheerscht, de wet der liefde, van wederzijdsch medegevoel en wederkeerige behulpzaamheid. Mijn beide handen bezeeren elkaar nooit willens, staan nooit tegen elkaar op. Zij leven in de meest volkomen en teederste sympathie en overeenstemming. Als de een gewond wordt, is de ander er vlug bij om hulp te verleen; en zoo is het met al de deelen van mijn lichaam. En zoodanig is ook de wet, die geldt voor de menschelijke familie. Het is de wet — maar, o, hoezeer wordt zij veronachtzaamd, vergeten, gesmaad, gebroken! Het is de wet, en zij brengt straffen mee, even snel en zeker en onontkoombaar als vuur, dat dengene verbrandt, die er mee speelt, of als water, dat iemand doet verdrinken, of de wet der zwaartekracht, die iemand omlaag trekt. Deze wet stelt mij oogenblikkelijk en voortdurend haar eischen, en ik kan haar niet overtreden, dan tot mijn eigen verderf.

Maar gesteld nu, dat mijn naaste haar breekt; ontheft mij dat niet van de verplichtingen, die zij mij oplegt? Moet ik hem liefhebben als hij mij haat en verongelijkt? Als de kruidenier met mijn suiker

knoeit, als de slager mij een pond vleesch laat betalen, en kunstmatig zijn weegschaal heeft veranderd, zoodat ik mijn wicht niet krijg, als mijn kleermaker mij een pak als geheel van wol levert en^o het blijkt, dat er katoen in de stof verwerkt is, en de politieagent, die mij moet beschermen, mij onderdrukt, moet ik hen dan toch liefhebben? Ben ik vrij van de wet, omdat zij die gebroken hebben? Zal het verkeerde, dat in hen is, het goede, dat in mij is, overwinnen? Zou de moeder, omdat het kind zich bezeerd heeft door ongehoorzaamheid, het van zich stooten en weigeren het te troosten? Zou de dokter weigeren medicijnen voor te schrijven voor iemand, omdat hij ziek werd door zorgeloosheid? Zou de kapitein van het schip, omdat een passagier onachtzaam was, de waarschuwing in den wind sloeg en overboord viel, weigeren hem een reddingslijn toe te laten werpen? Zou de brandweer, omdat een huis wegens verwaarloozing van de behoorlijke veiligheidsmaatregelen in brand vliegt, weigeren het vuur te beteugelen? Zou dan het vuur niet om zich heen grijpen en de geheele stad verbranden? Als mijn broeder de wet der liefde verbreekt en mij onrecht aandoet, zal ik dan rekenen, dat ik ontheven ben van de verplichtingen, die de wet mij oplegt? Zal dat het gezag van de wet niet verzwakken, en zal dit niet steeds erger worden, zoodat de samenleving ophoudt een broederschap te zijn, en uiteenvalt in twistende groepen zelfzuchtige, hatelijke en hatende menschen?

Neen, neen, geen kwaad, dat mijn naaste mij berokkent, ontheft mij van den eeuwigen eisch der wet, dat ik mijn naaste moet liefhebben. Ik kan walgen van zijn boosheid, ik kan zijn zonde haten, zooals ik zou walgen van zijn ziekte en deze haten, als hij werd aangetast door pokken; en ik kan het noodig vinden maatregelen, en krasse maatregelen, te nemen, om mijzelf en andere te beschermen tegen zijn pokken, maar ik heb geen vrijheid hem te haten, of hem kwaad toe te wenschen. Ik moet hem toch liefhebben, medelijden met hem hebben en gereedstaan om hem dat goede te doen, wat in mijn vermogen is. Alleen op die wijze verzeker ik mijn zedelijke en geestelijke vrijheid. Iedere andere geest bindt mij en maakt mij tot slaaf der zonde.

Terwijl Hij gebonden was en aan het kruis genageld, was Jezus vrij en opende de deur der vrijheid voor de wereld, omdat Hij aan deze wet gehoorzaamde. Ofschoon de menschen hem bespuwden, Hem een doornen kroon opzetten, Zijn lichaam verwonden en doorstaken, en Hem bespotten, had Hij hen toch lief, en bad voor hen: „Vader, vergeef het hun, want zij weten niet wat zij doen.” Hij hield vast aan de wet voor de broederschap; Hij handelde in overeenstemming met Zijn eigen woorden: „Gij hebt gehoord, dat tot de ouden gezegd is: „Gij zult uwen naaste liefhebben en uwen vijand zult gij haten,” maar Ik zeg u; Hebt uwe vijanden lief, zegent ze

die u vervloeken, doet wel degenen, die u haten, en bidt voor degenen, die u geweld doen en u vervolgen."

De zonde heeft de menschen er alom en in alle tijden toe gebracht God te vergeten en de wet te verachten en te breken, en aldus worden zij getroffen en vernietigd door oorlogen en moordpartijen en diefstallen en overspel en verachtelijken laster en iedere lage, booze aandrif, en slechts wanneer zij in berouw terugkeeren en met schaamte — hun zonden belijden en hun halzen krommen onder Zijn zachte, vriendelijke wet van liefde, zullen zij werkelijk individueele en nationale vrijheid vinden.

Wij zullen nooit vrij zijn van de wet, maar kunnen een vreugdevolle vrijheid genieten onder de wet in gehoorzaamheid aan de wet, en Gods wet is liefde, en Gods liefde is wet.

Een man beging een misdaad, en wist zich gedurende dertien jaar aan de hand der justitie te onttrekken, en was dus vrij, ofschoon gebonden door zijn gevoel van schuld en inwendige veroordeeling. Eindelijk werd hij in een opwekkingssamenkomst in een afgelegen stad overtuigd van zonde tegenover God. Hij meldde zich toen vrijwillig aan bij de politie, en werd in de gevangenis gezet; maar hij verklaarde, dat hij nu voor 't eerst na dertien jaar vrij was en vrede had. De wet van God had hem al die jaren gebonden gehouden, terwijl hij de menschelijke wetten ontging. Wij kunnen vrij zijn onder de wet, maar we zullen nooit vrij zijn van de wet.

Deze vrijheid kwam Jezus brengen aan menschen en volkeren, en Hij maakt ons waarlijk vrij, als wij Hem onze harten geven, en blijmoedig gehoorzaamheid bewijzen aan Zijn liefdewet; dan kan niets ons schaden, maar werken alle dingen mede ten goede voor ons. Onze lasten worden vleugelen, gevangnissen worden koningspaleizen, droefheid wordt door Goddelijke vertroosting tot teedere blijdschap; licht verschijnt in de duisternis en de dood opent de deur tot het leven, waarin geen tranen meer geschreid worden en dat eindeloos is. Halleluja!

Blijvende vrede en de meest volkomen vrijheid zullen dan alleen tot de volkeren komen, als liefde en een geest van welwillendheid de plaats innemen van haat, wantrouwen en begeerigheid, op gelijke wijze als zij komen tot het individu. Daar de volkeren gevormd worden door individuen, moeten wij met ons gansche hart er naar streven alle menschen onder die wet van liefde te brengen, en als we dat doen, en zoo alleen, zal een schoonere en betere dag aanbreken, en zullen alle menschen overal ingaan in de vrijheid der kinderen Gods.

VAN UTRECHT NAAR SALT LAKE CITY.

Van dag tot dag bijgehouden door B. Tiemersma.

(Vervolg van blz. 80.)

Nu zijn we dus in het land van vrijheid, het land van Columbus en van de wonderen der twintigste eeuw. Ik was, op mijne vroegere buitenlandsche reizen, af en toe voor mijne zaak ondernomen, reeds eenmaal in Londen geweest en had het daar reeds verbazend druk gevonden, maar bij de drukte in New-York vergeleken, valt Londen in het niet. Zie die ontzaglijk breede straten! Die honderden, nee duizenden van automobielen, in geregelde rijen links en rechts van de straat voorbijsnorren. Een voortdurend geruisch is het van de motoren dezer nieuwerwetsche voertuigen. Natuurlijk zijn wij niet zoo groen dat we nooit nog een auto hebben gezien, maar met de schaarschte aan automobielen heerschte er in Holland een totaal benzinegebrek, wat tengevolge had dat deze vervoermiddelen er in den laatsten tijd haast niet meer voor den dag kwamen. Hier evenwel, — het schijnt of er een onuitputtelijke bron stroomt van dit onmisbaar vocht, want heel de stad, ons hotel, zelfs onze kamers inclus, stinken naar de benzine. Tot diep in den nacht lig ik wakker in mijn bed en hoor nog steeds het ononderbroken gesnor, afgewisseld door zwaardere en minder zware ontploffingen veroorzaakt door het onophoudelijk „starten” van de motoren. Auto's en nog eens auto's. Van allerlei soorten. Groote zware vrachtwagens, voortbewogen door mechanische kracht, en lichte karretjes, „Fords” geheeten, — Ford, automobielenfabrikant kennen we nog van Holland, toen hij, met Amerikaansche overmoed en voortvarendheid den oorlog wilde stoppen, reeds in het begin er van, kort voor Kerstmis 1914, — en daartusschen allerlei andere soorten. twee-, drie- en vierwielers, steeds maar voortrazende en voortrollende. Wat hebben toch al die menschen wel op straat te zoeken? Voor voetgangers is er op de straten totaal geen plaats, en levensgevaarlijk is het om midden in de straat over te willen steken. De auto's zouden je te pletter loopen. Stop evenwel, het is nu geen dag meer en wij loopen niet bij de straat, maar liggen in bed en worden eindelijk door het geroes der machines in slaap gezongen.

Achttiende dag, Vrijdag 14 Juni. — Wakker geworden vragen we ons eerst eens goed en wel af waar we zijn. Het rumoer van de auto's, — het heeft zeker heel den nacht niet stil gestaan — vertelt ons al spoedig dat het geen droom is, maar dat we wel terdege in New-York zijn. We kleeden ons en gaan naar beneden. In de Amerikaansche hotels is het anders dan in de Hollandsche. In Holland is de prijs van het ontbijt bij die van de kamer inbegrepen, maar niet zoo hier. Niettemin is er in de ontbijtzaal beneden, ofschoon het, betrekkelijk, nog vroeg is, reeds alles te krijgen. Het schijnt hier te beginnen met

een glas ijswater. Wel frisch op de nuchteren maag, ofschoon ik liever eerst wat warmes te drinken had gehad. Nu komt de moeite. De spijlslijst wordt ons voorgelegd, en ik moet eerlijk bekennen dat ik er niet heel veel uit wijs kan worden. 't Zal wel allemaal zuiver Engelsch zijn, maar wie stelt zich nu, bij het leeren van een vreemde taal, op de hoogte van de onderscheiden benamingen van voedingsartikelen?

„Distributie,” „rantsoeneering,” „broodbons,” „vleeschkaart” enz. enz. dat verstaan we perfect, maar ik moet bekennen dat ik, tot op dien dag, niet wist wat „cereals” was. „Sliced banana's” en „sliced oranges” kende ik, maar groote goedheid, eet men hier dan direct des morgens van bed af reeds bananen en sinaasappelen? Het schijnt zoo, want dat alles staat No. 1 en 2 op de „bill of fare.” „Wat zijn cereals?” vraag ik, en, zeker om mijn onkunde, antwoordt men mij dat men onder cereals verstaat, havermout, cornflakes, (daar hebben wij geen Hollandsch woord voor, hoor Ster-lezer) rijst, gort, enz. Grutten dus. Nu, een bord grutten met melk smaakt nog zoo slecht niet. Ieder een van de cereals dan maar eerst. Suiker en melk er bij. Melk noemt men hier „cream,” hoe wel ik meende dat „cream” eigenlijk room was, en wat dikke room over de „cereals” zou zeker zoo slecht niet hebben gesmaakt. Suiker word maar weinig verstrekt.

Toen wist ik het nog niet, maar al spoedig ontdekte ik dat dit een zuinigheidsmaatregel was door den voedseladministrateur ingesteld! „on account of the war.” O ja, die grap moet ik nog even vertellen.

We hadden geen suiker genoeg. Misschien waren we, nu we er toch goed voor betalen moesten, een weinig royaal geweest. We vroegen dus wat bij. Een verwonderende blik van de lady-kellner. Toch loopt ze weg naar de keuken om aan ons verlangen te voldoen en komt terug met een zilveren kannetje gevuld met een lichtbruine tamelijk dunne, vloeistof. We kijken eens in het kannetje, zien nog eens naar het suikerpotje, ledig natuurlijk, en eindelijk zien we eens om naar onze bedienster. Ze is al weer bezig aan een ander tafeltje. Eindelijk krijg ik haar onder schot. „Wat is er in dat kannetje?” zoo vraag ik. „Syrup” is het korte, naar ik vermeen min of meer norsche, bescheid. Nu gaat er mij een licht op. Met suiker moet zuinig worden omgegaan, om te sparen voor de „war”. Ik had het kunnen weten als ik er om gedacht had, want mede van de eerste dingen die wij in New-York, reeds daags van te voren, hadden gezien, waren groote plakaten, met het opschrift „Save sugar, use syrups.” Ons hoteldameetje was dus wel patriottisch en versjond hoe te Hooverysen.” Kijk, suiker was nu een van de bitter weinige dingen die er in Holland volop te krijgen was, en hier werden we er direct aan herinnerd er zuinig mede te wezen. Best hoor, „Hooverysertje,” wij zullen je vaderlandslievende gevoelens eerbiedigen, en morgen geen suiker meer vragen. We zullen wel een schepje minder nemen.

Nu de straat op. Eerst heb ik een boodschap te verrichten in Wallstreet. Ik vraag den weg aan de portier van het hotel. Hij wijst mij terecht. „Take the supway, change on that corner, walk two blocks, turn at the right,” enz. enz. „Wacht even, „porter,” ik moet het opschrijven anders vergeet ik het, en dan ook, je moet niet zoo vlug spreken en een beetje duidelijker, anders versta ik je Engelsch niet. 't Is me een taaltje dat hij babbelt. Sommige woorden, ben ik zeker, is heelemaal geen Engelsch, en andere worden zoo vlug afgebroken en gevolgd door weer andere, dat ik hem niet bij kan houden. Ik moet zijn woorden namelijk, in mijn brein, eerst in 't Hollandsch omzetten. Hij verteld mij echter dat ik niet alle schuld heb. Hij spreekt zijn moedertaal, en dat is Schotsch. Jaren geleden is hij van Schotland gekomen, en dat dialect is nog maar al te duidelijk in zijn uitspraak te bespeuren.

Ik ga, alleen, naar Wallstreet, en vind de weg, de aanduidingen van den portier volgende, zeer gemakkelijk. Dat is dan nu de New-Yorksche, subway,” ondergrondse spoorweg, in zuiver Hollandsch. Groote goedheid, wat een leven maakt die trein. Dat is om hooren en zien te vergaan. Met geweld, alsof de dag maar drie of vier uren duren zal, en alle menschen tegelijk op eene plaats moeten zijn. Groote ventilators zijn er in de rijtuigen aangebracht, om de stikkende hitte wat weg te blazen. Benzine, benzine overal. Plekken bezine op den grond, aan de muren, aan de pilaren, vuile benzinedamp heel de ondergrondse koker door, en door dat alles heen het razend geweld van de motoren die den trein met bliksemsnelheid voortjagen, onder straten door, bruggen, rivieren wellicht, waar niet onder door. De gemoedelijke conducteur, zijn breede kaken steeds in beweging, vertelt mij dat de „next stop” „Wall” is. „Street” moet ik er maar bij denken. Ik stap uit, volg de menigte en bevind mij al spoedig weer op straat, maar nu natuurlijk in een heel ander stads gedeelte, naar ik later vernam meer dan zes mijlen van de straat waarin ons hotel is. En heel de rit heeft hoogstens tien minuten geduurd.

De Amerikaansche dames die wij tot nu toe hebben ontmoet, zijn ontzet'end opgedirkt. Ringen om de vingers met steenen zoo groot als een duivenei. Wat moeten die dames toch rijk wezen om zulke dure weeldeartikelen aan te schaffen, zoo dacht ik in mijzelve. Dien avond evenwel leert mij ook het geheim daarvan kennen. We passeeren een goudsmids (?) winkel. Zie, wat een pracht van een uitstalling. Wat schitteren die robijnen, smaragden en diamanten. Zie daar, wat pracht van halskettingen en armbanden. Zou dat alles goud en diamant wezen? Zie maar naar de prijzen. Als men tien dollars besteedt, komt men, getooid als een koningin, weer uit den winkel. Zoodra mijn vrouw een Amerikaansche dame wordt krijgt ze ook zoo'n reuzenring.

De New-Yorksche straatsteenen hebben ons moede gemaakt, en wij gaan tijdig naar bed, maar niet voor wij twee telegrammen hebben weggezonden, een naar onze familie in Utrecht, en een ander telegram naar onze familie in Salt Lake City, de eerste vertellende dat wij veilig aan deze zijde van het groote water zijn gekomen, en de tweede dat ze ons na verloop van enkele dagen, als we ons uitstapje voleindigd hebben, kunnen verwachten.

Negentiende dag, Zaterdag 15 Juni. — Met betrekking tot onze reisgenooten hebben wij nog een plicht te vervullen. Een hunner, volgens de autoriteiten, niet onder voldoende bescherming reizende, mocht voorloopig niet mede, maar is naar Ellis eiland gebracht. In het hotel informeer ik, per telefoon, aan het kantoor van de Holland Amerika-lijn, alwaar men mij vertelt dat zij zich inderdaad op bovengenoemd eiland bevindt. Men deelt mij voorts mede dat ik allicht een pas kan krijgen om naar het eiland te gaan en te zien of ik iets voor haar kan doen. Ik doe zulks, en heb op het kantoor van de N. A. S. M. nog een eigenaardige ondervinding. Om mij beter te kunnen uitdrukken, vraag ik of iemand der aanwezigen Hollandsch kan spreken, waarop mij een heer te woord staat die onze taal zoo goed machtig is dat ik oogenblikkelijk in hem een geboren Hollander herken. Ik vertel hem de zaak en hij slaat het register van medegekomen passagiers op, en vindt al spoedig den naam van het jonge meisje.

(Wordt vervolgd.)

Overleden.

Joseph Fiet. Volgens de *Utah-Nederlander*, is Ouderling Joseph Fiet overleden. Een ongeval maakte een einde aan zijn leven. Terwijl hij zijn werkzaamheden verrichte op de spoorbaan, werd hij door een locomotief overreden.

De overledene was een goede bekende in Holland. Hij vervulde hier eene zending en hij was algemeen bemind. Hij was 26 jaar en laat een vrouw en kindje na.

INHOUD.

Eeuwige straf	Blz. 81	De wet, die de vrijheid	
Zion	„ 83	van individu en wereld	
Rijmpreekjes	„ 87	waarborgt	Blz. 89
Verbetering	„ 87	Van Utrecht naar Salt-	
De biddende soldaat	„ 88	Lake-City	„ 93
		Overleden	„ 93

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 7. Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending.

Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 3.—, Buitenland f 4.—
Afzonderlijke nummers 15 cent.